

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrt leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 50 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj LI.

V Ljubljani, 22. julija 1898

List 29.

Anton Bonaventura,

po Božji in apostolskega sedeža milosti

škof ljubljanski

*vsem vernikom svoje škofije mir in milost od Boga Očeta
in Gospoda našega Jezusa Kristusa!*

«Pridi k nam tvoje
kraljestvo po Mariji.»

(Delje.)

Prva in največja zapoved je torej, ljubiti Boga. Na ljubezni tedaj, a ne na strahu, sloni kraljestvo božje. Ljubiti je pa kaj lahko; saj je ljubezen življenje našega srca. Kako mora torej biti lahko in sladko, ljubiti Boga, ki nas ljubi tako očetovsko. On nas je vstvaril, po svojem Sinu nas je odrešil, po svetem Duhu nas posvečuje, vsaki dan nam deli neizmerne dobrote. Kako bi bilo torej mogoče, ne ljubiti njega, ki je tako dober in ljubeznjiv! Kako nehvaležen in drzen je človek, ki ne ljubi Boga, se ne meni za njegove zapovedi, se nanj nič ne ozira! Kako nesrečen je človek, ki taji Boga, Boga sovraži, proti Bogu piše in dela! Ne! ne! Mi bomo Boga ljubili, pa ravno zato si prizadevali, njega in njegovo sveto voljo zmeraj bolje spoznavati in vsaki dan natančneje izpolnjevati.

Prav posebno hočemo ljubiti gospoda Jezusa, sina božjega. O kdo bi ga ne ljubil! Pogledjte ga v jaslicah, pogledjte na križu, pogledjte v zakramentu ljubezni! Pogledjte vendar božje njegovo srce! Ali ne vidite trnjeve krone, globoke rane, težkega križa in žarkih plamenov vroče ljubezni do nas? O ljubezni božje! O, kaj mora biti naša duša, kaj naše življenje, naša večnost, ako sam Sin božji toliko za nas trpi, toliko za nas žrtvuje! Ali moremo mi ostati hladni, malomarni

za gospoda Jezusa? Nehoté ga moramo ljubiti, ljubezen z ljubeznijo vračati. Kdo pa ljubi Boga? Jezus sam na to odgovarja, da Boga ljubi tisti, ki izpolnuje njegove zapovedi. Izpolnujmo torej natančno vse zapovedi božje, varujmo se greha, izvršujmo vestno vse dolžnosti svojega stanu, vse pa radi Boga, ker on tako hoče, in pokazali bomo, da res ljubimo Boga.

Prav poseben dokaz ljubezni božje je pa ljubezen do bližnjega, druga postava kraljestva božjega, pa, če tudi druga, vendar le prvi enaka. O ljubezni do bližnjega mnogo govori katekizem, posebno ko razlaga zadnjih sedem zapovedij božjih. Omenim naj samo dve najpomembnejše misli.

Pred Bogom smo vsi enaki. Bog ne gleda na visok stan, ne gleda na slavno ime, ne gleda na obsežno znanost, ne gleda na bogastvo. Bog gleda samo na vrednost našega srca; gleda na to, kako njemu služimo in svoje dolžnosti radi njega izpolnujemo. Pred Bogom mnogo več velja najzadnji delavec, ki se ga boji in pošteno živi, kakor pa največji gospod, ki se ga ne boji in prestopa njegove zapovedi. Božje in cerkvene zapovedi veljajo za vse, sveti zakramenti so postavljeni za vse. Kdor je grešil, pa se hoče spraviti z Bogom, mora se spovedati, naj bo cesar ali pa berač: kdor hoče imeti v sebi življenje milosti, mora pristopiti k mizi Gospodovi, kjer ni nikake razlike. Pred Bogom torej smo vsi enaki, vsi enakopravni bratje in sestre med seboj.

12.

Tako je pred Bogom in v pogledu na večnost; ni pa tako v družabnem življenju, pa tudi

nikoli ne bo. O tem se prav lahko prepričamo. Poglejmo samo družbo, v kateri mora človek živeti po svoji naravi.

Najprej je družina, v kateri so mož, žena, otroci, posli. Glejte razlike prevelike! Žena ne more biti možu enaka. Saj ima po naravi družine vse druge opravke, postane mati, največ se peča z otroki, vse drugačne dušne in telesne moči ima. Otroci ne morejo biti enaki svojim starišem, od katerih imajo življenje in vzgojo, pa so dolžni, da jih spoštujejo, ljubijo in da so jim pokorni. Posli ne morejo biti enaki gospodarjem, katerim služijo in od katerih so odvisni. Enakost tedaj v družini ni mogoča, pač pa ima vsak svoje pravice in dolžnosti. Mož ne more postopati svojevoljno proti ženi, oče ne proti otrokom, gospodar ne proti poslom: ne, žena ima svoje pravice, pa tudi otroci in posli imajo pravice, katere je treba čislati. Čitajte samo v katekizmu, kjer se vam razlagajo zapovedi kraljestva božjega, ki ne govore samo o dolžnosti otrok do starišev, poslov do gospodarjev, žene do moža, ampak tudi nasprotno o dolžnostih starišev do otrok, gospodarjev do poslov, moža do žene!

Družine so v državi. Ljudje bi si ne mogli poskrbeti za vse potrebno, ako bi se ne združevali v večje družbe, kjer se moči družijo, ter morejo doseči, česar bi ne mogel posameznik. Naša narava torej sama nas sili, da se zedinimo v družbe. V družbi pa zopet ne morejo biti vsi enaki: saj so po naravi družbe v njej nekateri, ki zapovedujejo, a drugi, ki morajo poslušati; poglavarji morajo postave dajati in zahtevati, da se izpolnjujejo: ako se ne izpolnjujejo, morajo podložne kaznovati in jih siliti, da jih izpolnjujejo. Podložnik se toraj ne sme upirati poglavarju, ali poglavar pa zopet ne sme svojevoljno zapovedovati, ampak zmeraj mora imeti pred očmi pravico in splošno korist podložnikov, čuvati mora njihovo dostojanstvo, njihovo svobodo, posebno svobodo, da morejo izpolnjevati prvo dolžnost, to je služiti Bogu. Ker je pa vse to po naši naravi, katero je Bog tako vstvaril, da mora živeti v družbi, zato je tudi oblast vladanja dana od Boga. Poglavarji so namestniki božji, zato so dolžni vladati v smislu zapovedij božjih, podložni pa so jim tudi radi Boga dolžni biti pokorni v vsem, kar ni zoper voljo božjo, zoper njihovo vest. Tako uči katekizem, pa tudi sveti apostol Pavel oznanjuje, „da ni oblasti od drugod, kakor od Boga in da so vse od Boga postavljene.“ Glejte, v kraljestvu božjem se kar nič ne čuje o najvišji volji ljudstva, kakor da bi bilo ljudstvo vir vseh pravic in da so njegovi poglavarji namestniki, od njega pooblašeni. Ne,

poglavarji so božji namestniki, v božjem imenu vladajo! tako tudi tam, kjer jih voli ljudstvo, izvolitev odloči samo osebo, katera naj zapoveduje po odredbi božji.

Da pa more družina živeti v družbi, da se more vzdržati, posebno da se morejo odgajati otroci, mora družina imeti lastno premoženje. Res, cela zemlja in vse njeno bogastvo pripada vsem ljudem; toda posameznim osebam ali družinam ali družbam pripada samo to, kar so si pošteno prisvojile z umnim ali telesnim delom. Vsakdo ima pravico živeti, zato pa tudi pravico vsaj do tolikega premoženja, do tolikega zaslužka, da more brez posebne skrbi prehraniti sebe in svojce. Ali nikoli ne bodo vsi posedovali enako; v tem pogledu bodo zmeraj velike razlike. Saj niso vsi enako spretni, enako delavni, enako varčni, enako srečni: zato bodo zmeraj in povsod nekateri bogatejši, drugi siromašnejši, da, morebiti popolni berači. Toda premožnejši naj ne mislijo, da so oni neomejeni gospodarji svojega imetka. Pač so pravi njegovi lastniki, ali glede porabe so dolžni se ozirati na družbo, v kateri živijo in katere člani so. Tako zahtevajo naravni zakoni, tako zahteva tudi Bog, ki je vrhovni gospodar vseh stvari na nebu in na zemlji. Nič se torej ne sme vporabljaliti proti, ampak vse po njegovi volji. Bog pa zapoveduje deliti miloščino; kar koli se podeli najzadnjemu bratu, Bog tako sprejme, kakor da bi se podelilo njemu; da, na sodnji dan bo kar naravnost obsodil tiste, ki niso lačnih nasitovali, žejnih napajali, nagih oblačili, bolnikov obiskovali, v nebesa pa bo vzel vse tiste, ki so to delali. — V kraljestvu božjem se torej nikakor ne zahteva, naj nima nihče lastnega premoženja, naj bo vsem vse skupno. To je popolnost, katero vidimo v samostanih, a za katero je preslaba naša človeška narava. Vidimo pa v kraljestvu božjem, da more vsakdo imeti svoje premoženje. Bog sam v sedmi svoji zapovedi za varuje premoženje govoreč: ne kradi! V tej zapovedi zabranjuje tatvino, rop, odrtijo, goljufijo, škodo.

Ni pa primerno naravnemu družbenemu redu, ako so družabne uredbe take, da se vse premoženje zbira v rokah majhnega števila posestnikov, da ti neizmerno obilujejo, večina pa strada in trpi lakoto. To bi bili nezdravi družabni odnosi: družabna oblast mora skrbeti, da se družabne razmere tako uredi, da ni mogoč tak nenaraven razvitek, ali pa mora razmere popravljati in poboljšavati, ako so že pokvarjene. Ne sme pa tega storiti posameznik s svojimi zavezniki in s silo. — Kako krasno nas v tem pogledu tolaži vera, ki nam kaže na siromašnega

Jezusa, vera, ki nas uči, naj ne iščemo bogastva, katero hitro mine in katero morejo ukrasti tatje, ampak da si nabiramo bogastvo dobrih del za večnost; vera, ki siromake v duhu imenuje blažene, a gorje kliče onim, ki imajo srce navezano na bogastvo in ne mislijo na drugo, razven na to, kako bi se bolj razveseljevali in več uživali.

Vidite, kako lepo nas uči gospod Bog in naš kralj! Koliko lažje, zadovoljnejše in mirnejše bi živeli po družinah in državah, ko bi se božje postave izpolnjevale in bi vsi bili Bogu podložni.

(Dalje sledi.)

Recimo dve tri o popolnosti.

(Dalje.)

Kaj pa naj je predmet naši molitvi? Pred vsem treba, da prosimo Boga duševno dobro, ker le to vodi nas k večnemu izveličanju. Sveti Bernard nas uči, da moramo zmerom in povsodi prositi, da bi živeli v milosti božji, da bi dopadli Bogu, da bi z njim živeli in umrli. Tudi pobožni Tobija velel je ljubljenu sinu svojemu, da naj zmerom hvali Boga, ga prosi, da bi pot njegovega življenja vodila vedno k izveličanju in da bi bile vse želje njegove zmerom z Bogom združene.

Smemo li tudi prositi za posvetne, za časne dobrrote? Tudi za te smemo prositi Boga, toda le v drugi vrsti. Vsaj veste, kaj pravi Kristus: „Iščite pred vsem kraljestvo božje in njegovo pravico in vse drugo vam bo navrženo“ (Mat. 6, 33.). Tudi Gregor razume te besede Izveličarjeve na ta način. Za časne dobrrote smemo le v toliko prositi, kolikor nam pomagajo k duševnemu odru. Nikakor pa in nikoli ne smemo moliti k Bogu za stvari, koje so protivne duševnemu našemu izveličanju ali pa nasprotne časti božji, ker s tacimi prošnjami bi samo žalili Boga. V življenju sv. Tome Kantnarskega beremo, da je prišla neka gospa bosa k njegovemu grobu in ga prosila, da naj ji od Boga izprosi lepe oči, toda kaj se zgodi? Komaj se vrže na kolena pred njegov grob, vže oslepi! Potem pa je bilo treba mnogo molitve, da je zopet dobila luč očí nazaj. To je bila očitna in huda kazen toli nespetni molitvi.

Kedar tedaj ne veš, bogoljubni bralec, je-li bode duši tvoji v korist stvar, za koju prosiš, ali bode k časti božji, ali ne; tedaj moli zmerom s pogojem, da naj te Bog usliši le v slučaju, da bode to v tvojo dušno korist. Tako nas uči angeljski učitelj sv. Tomo. Vselej, kadar je sv. Fulgencij molil za kacega bolnika, pristavil je besede: „Ti Gospod veš, kaj je koristno našim dušam.“

Ali je dobro moliti za bližnjega? Ne samo, da je dobro, ampak mi smo tudi dolžni moliti drug za drugega. Jasno piše sv. apostol Jakob: „Molite drug za drugega, da se izveličate.“ „Orate pro invicem, ut salvemini.“ (5. 16.). Sv. Ivan Zlatoust gre še dalje, ker trdi, da so Bogu molitve, katere mu pošiljamo za svoje bližnje, še bolj všeč, nego ako molimo za-se, in da so za nas tudi bolj zaslužne radi tega, ker jih spremlja bratovska ljubezen. Vender pa Bog tacih molitev ne usliši radi tega, ker morebiti bližnji sam na kak način nasprotuje, toda tudi v slučaju, da bližnji, za katerega molimo, ni razpoložen, imamo zasluženje pri tem. Vrh tega pa tudi s svojimi molitvami dosežemo, da se ga Bog usmili in mu pošlje milost razsvitljenja.

Da je temu res tako, kaže nam izgled, koji vam hočem povedati. Henrik, brat kralja francoskega, pada se k sv. Bernardu v samostan, da bi z njim uredil neko posvetno zadevo. Toda, komaj stopi notri, opazi sveti mir, kateri je vladal po samostanu, in nedolžno veselje, katero se je bralo na obrazu redovnikov: takoj sklone zapustiti svet in sijajno življenje na dvoru, poprosi za meniško haljo in se preobleče. Lahko si mislimo, kako so se začudili spremljevalci njegovi, videči tako naglo izpremembo pri svojem gospodu. Da, nekateri so mislili, da je gotovo zblaznel. Neki služabnik Henrikov, Andrej po imenu, je najbolj divjal. Proklinjal je Bernarda in njegov samostan in želel, da ga Bog razruši. Henrik to videč, prosi sv. Bernarda, naj moli zanj. A ta odgovori, ne bojte se, on bode še naš. Ko Andrej sliši te besede, še bolj razsaja in pravi s . Bernardu, da je zapeljivec itd. Prijazni bralec, vprašam te, ali si moreš misliti človeka, ki bi bil manj razpoložen za samostansko življenje, nego je bil naš Andrej? Toda občuduj moč molitve! Po noči moli zanj sv. Bernard s svojo družino. Še tisto noč začne se tajati led okoli Andrejevega srca: začel je ljubiti, kar je do sedaj sovražil, da, prišlo je tako daleč, da je takoj prvo jutro pritekel v samostan, pokleknil pred sv. Bernarda in ga prosil, naj ga vzame mej svoje brate. To se je tudi zgodilo. Iz tega vidite, da je molitev za bližnjega koristna tudi v slučaju, ko ni prav nič razpoložen.

Kedar od Boga kaj prosiš in moliš, skrbi za to, da bodeš v stanu milosti božje. Ker v takem srečnem položaju te Bog mnogo rajši usliši. Toda tudi takrat, ko si toli nesrečen, da se nahajaš v smrtnem grehu, ne opuščaj molitve, ampak moli in sicer še več. Sicer nimaš pravice, da te Bog usliši, ako si v smrtnem grehu, vendar to stori iz usmiljenja do tebe, če ga prosiš za kaj takega.

kar ti služi k izveličanju. Vsa moč molitve ne obstoja v zasluženju našem, ampak svoj temelj ima v usmiljenju božjem. „Oratio non innititur meritis nostris, sed soli divinae misericordiae“, pravi sv. Tomo Akvinski.

Razvidno je tedaj, da mora moliti vsak kristijan: krivičnik in pravičnik, on, ki je na poti popolnosti, pa tudi tak, ki je daleč od nje.

Ker smo baš pri molitvi, treba da govorimo nekoliko o njeni moči. Nekateri cerkveni učitelji trdijo naravnost, da človek z molitvijo Boga prisili, da ga tako rekoč mora vslišati. To lahko dokažemo iz besedij sv. pisma. Ko je Mojzes neprestano molil k Bogu, da naj se usmili izvoljenega naroda, mu reče Bog: „Pusti me, da se znese jeza moja nad njimi, da jih pokončam.“ „Dimittite me, ut irascatur furor meus contra eos, et deleam eos“ (Exod. 32, 10.). Podobno je rekel Bog tudi preroku Jeremiji prosečemu za trdokorni narod svoj. Iz teh dveh odgovorov Boga samega zaključuje sv. Jeronim veliko moč molitve. In ko bi kdo utegnil vprašati, od kod ima molitev toliko moč, treba je odgovoriti, da od Boga samega.

To prav lahko dokažemo iz besedij Izveličarjevih. „Prositate in dabo vobis: quicquid petitis et accipietis. Sed et ego dico vobis, quod si quis petierit, non accipiet, sed qui petit, et non accipit, eo quod male petit.“ (Luk. 11, 9, 10.). Te besede so pač jasne. „V resnici vam rečem, ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bode dal“ (Jan. 16, 23.). Tu govori Kristus ne le v svojem imenu, ampak tudi v imenu svojega nebeškega Očeta.

Potem, ko nam je ljubeznivi Izveličar z božjo besedo svojo dal zagotovilo, da Bog usliši naše molitve, nam tudi navaja vzrok za to. Jeli mej vami, pravi Kristus, tako trd oče, ki bi otroku, prosečemu ga kruha, ponudil trd kamen? In otroku prosečemu jajec, bi li ponudil strupeno kačo? Gotovo ne. „In če vi, ki ste hudobni, dajete dobre stvari otrokom svojim; koliko več dobrega bode Oče vaš, ki je v nebesih, dal njim, ki ga prosijo.“ (Mat. 7, 11.). Ni nam treba več dokazovati, vsaj je iz teh besedij zadosti jasno, da Bog uslišuje naše molitve.

Ni li temu tako? Bi li mogel Kristus lagati? Kaj takega samo misliti bi bil velik greh. „Bog ni, kakor človek, da bi lagal ali kakor sin človekov, da bi se spreminjal. Je li rekel in ne storil? obljubil in ne izpolnil?“ „Non est Deus, quasi homo, ut mentiat, nec ut filius hominum, mutetur. Dixit ergo, et non facit? locutus est, et non implebit?“ (Num. 23, 19.). Kakor je tedaj resnično, da Sin božji ne more lagati, prav tako

gotovo je, da Bog človeka usliši, ako ga prosi za stvari, ki so k izveličanju potrebne na spodobi način. Na to resnico oprt trdi sv. Ivan Zlatoust, da je nemogoče, da bi smrtno grešil oni, ki vedno in dostojno moli Boga.

Ako tedaj na svojo žalost opazimo, da slabo vršimo zapovedi božje, da smo počasni in leni na poti popolnosti, če večkrat padamo v male ali velike pregreške — potem treba, da vemo, da je temu kriva vnemarnost naša v molitvi. Ko bi pa večkrat prosili Boga za naša duševna dobra in to na način, kakor želi Bog, gotovo bi vse prejeli, ker kar Bog obljubi, gotovo tudi izpolni. Bog sam obljubil nam je, da nam bode dal vse, kar potrebujemo za večno izveličanje; ako tega ne dobimo, krivi smo sami, ker za to ne prosimo.

Molite tedaj zmerom, prosite v vseh svojih molitvah, molite v vseh skušnjavah, molite pri vsakem srčnem nemiru, spominjajoči se besedij: „Blagoslovljen Bog, ki ni odstranil molitve moje in usmiljenja svojega od mene.“ „Benedictus Deus, qui non amovit orationem meam, et misericordiam suam a me“ (Ps. 65, 20.).

Dokazoval sem ti do sedaj, prijazni bralec, kako veliko moč ima molitev pri Bogu. Trdil sem, da te Bog tako rekoč mora uslišati, če ga prosiš za stvari, potrebne za večno izveličanje. Utegneš mi ugovarjati in reči: Ah, kolikokrat sem kaj prosil Boga, ne da bi bil uslišan. Jaz pa sem tudi rekel, da moraš moliti prav, tako, kakor je Bogu všeč. Vsaj vže apostol Jakob pravi: „Prositate in ne dobit, zato, ker slabo prosite.“ „Petitis et non accipitis, eo quod male petit.“ (Jak. 4, 4.). —

Ako hočeš, da bode tvoja molitev vslišana, imeti mora gotove lastnosti. Sv. Tomo Akvinski našteva nam štiri in če treba, tudi pet lastnosti, katere mora imeti dobra molitev. Moliti mora, pravi on, prvič za se; drugič moliti za stvari, ki so potrebne k večnemu izveličanju; tretjič moliti moramo verno: četrtič vstrajno in petič moliti moraš v ponižnosti.

(Dalje sledi.)

Grozna kazen božja.

Redko kedaj zadene skrunitelje sv. Rešnjega Telesa takoj zaslužena kazen. Gospod Jezus se v resnici izkazuje kot jagnje božje v svoji krotkosti in potrpežljivosti. Če včasih takoj kaznuje, stori to za to, da pokaže svojo moč onim, ki menijo, da Bog nič več ne zmora. Tak dogodek se je pripetil 11. avgusta 1834 v uršulinskem samostanu v Charlestown-u pri Bostonu. Škof je kupil ondi lep prostor za nune, ki so sezidale lep samostan in cerkev. Tedaj je razgrajalo v Bostonu še nekaj kalvincev, ki so novi samostan prav po strani gledali. Jednajstega avgusta po noči obkolijo ti močje samostan in ga zažgo. Pre-

bivalke so si rešile življenje le z veliko težavo. Med tem je splezal jeden od onih Kalvincev na oltar v cerkvi, odprl vrata v tabernakelj, zgrabil ciborij, in spravil sv. hostije v svoj žep. Veselja pijan se poda na to v gostilno, da bi se bahal s svojim zločinom. Vse ga je hvalilo in vriskalo. Le neki katoliški Irec je sedel od groze molče v gostilni. Bogoskrunc ga zagleda, izvleče iz žepa več sv. hostij, jih pokaže in kriči nad katoličanom: „Poklekni in moli in potem te obhajam“. Seveda množica mu je ploskala. Tedaj je prišla ura, v kateri je Gospod Bog pokazal, da ni tako slaboten, kakor to sklepajo iz Njegove ljubezni in ponižnosti. Zasmehovalec je naenkrat začutil potrebo, ki ga je silila, da je zapustil za nekaj časa sobo. Preteče pol ure, in njega ni nazaj.

Strah se je polotil cele družbe. Nekateri se opogumijo in ga gredo iskat. Najdejo ga na stranišču mrtvega. Umrli je za isto smrtjo, kakor Arije Razpočil se je, in drob mu je visel iz telesa. V splošni zmedenosti odreže hitro Irec žep, v katerem so bile sv. hostije, in jih nese v stolno cerkev škofu. Sad tega dogodka je bilo splošno pomirjenje. Divjost Kalvincev je izginila. Tako je božja roka preprečila še mnogo drugih grehov in rešila veliko duš.

Vsako nevredno sv. obhajilo je velika pregreha proti sv. Rešnjemu Telesu. In koliko ljudij prejme sv. obhajilo po nevrednem! Pomislimo le, koliko boječih človeških otrok pristopi o veliki noči samo zaradi ljudij k Gospodovi mizi. Koliko jih dela krivico svojemu bližnjemu, in ne da bi jo popravili, pristopijo k angeljski večerji! O drugih pregrehah, katere se tolikrat pri spovedi zamolčijo, ne govorimo. In vendar naš Gospod ne kaznuje takoj in občutno. Njegova potrpežljivost daje dovolj časa in priložnosti za spreobrnjenje in reši tako tudi najtrša srca večnega pogubljenja.

Naša dolžnost pa bodi, da zadostimo Gospodu Jezusu vsaj nekoliko za toliko nečastij, katere mora trpeti. Pri vsakem sv. obhajilu imejmo ta namen. Zlasti pa želi Gospod, da bi vsak prvi petek v mesecu prejimali sv. Rešnje Telo, zato, da bi Njemu zadostovali. Že več, nego 200 let je preteklo od tistega časa, ko je Gospod Jezus izrazil to željo. Nobenemu človeku ne pustimo tako dolgo čakati, Sin božji pa mora!

Delaj dobro in Bog te bo blagoslovil.

Kdor deli drugim dobrote, si naredi Boga dolžnika, ki ni skopih rok. To se razvidi iz te le dogdbe:

Neki dninar, sicer dobra duša, ki je imel izvrstno ženo, se je z delom svojih rok prav lahko preživel, in je povrh še tudi na stran deval. Toda mož je jel zahajati v gostilne in zato je začelo iti v družini rakovo pot. Po dolgem 14 dnevnem delu in naporu je pasel ta dninar po cel teden v gostilnah lenobo. Ko se je streznil, ga je pekla vest in sram ga je bilo pohujšanja, katero je dajal. V tej žalosti in pobitosti je preteklo še drugih 7 dnij. Tako je preživel nesrečnik 11 let. Niti solze žene in otrok, niti prošnje in opomini starega župnika niso pomagali.

Sedaj se pa priklati v hišo, kjer je stanoval, vročinska bolezen. Njegov sosed, priden krojač, oče osmero otrok, je bil žrtva te bolezni. Stiska in nadloga njegove žene, ki naj sedaj preživi sama toliko

otrok, je bila velikanska. Nazadnje je še vdova sama obolela. Velikodušni dobrotniki so vzeli tri otroke v oskrbovanje. Najstarejšega dečka je pa vzel drug sosed. „Kaj, če bi tudi midva vzela jednega otroka in ga oskrbovala? Napravila bi veliko dobro delo“, pravi nekega dne žena našemu dninarju. Nekaj časa je mož gledal pred se, potem pa je ves navdušen zaklical: „Da, najmlajšega sosredovega otroka bova vzela k sebi. Jaz se za vselej odpovem pijači, in denar, ki sem ga zapravljaj, bo za otrokovo vzgojo popolnoma zadostoval“ — „Bog blagoslovi tvoj sklep!“ odvrne žena solznih oči. — „Bog vaju bo blagoslovil in poplačal,“ so bile zadnje zahvalne besede vdove, ki je kmalu na to umrla.

Mož je ostal zvest svojemu sklepu. Dobrota, katero je izkazoval tujemu otroku, mu je dajala moči, da je zmagal hudo nagnjenje. Sreča in blagostanje sta se povrnila v njegovo hišo, in sedaj lahko deli velike dobrote.

Dobra poraba časa.

Izguba časa je največja zloraba na svetu. Naše življenje je tako kratko, trenotki, kar jih imamo, tako dragoceni, in vendar živimo, kakor bi naše življenje ne imelo konca, in kakor bi bili mi zato na svetu, da lenobo pasemo.

Ko bi imel kak pogubljenec le delček tistega časa, ki ga mi zapravimo, kako skrbno bi ga porabil! Vsak trenotek tvojega življenja te more na veke osrečiti. In nobenega časa ne zamudimo, le da se moremo zabavati in veseliti, a vsako uro izgubimo lepo priložnost, da se izveličamo!

Čas si najbolj porabil, ne, kadar si pri svojem delu najbolj obogatel, ampak tedaj, kadar si nakoopil največ zaslug za nebesa.

Delaj vedno tako, da boš mogel vselej reči: Delam za Boga in za svojo dušo.

Skleni znova, da hočeš Bogu služiti, in spominjaj se večkrat, da je izgubljen ves čas, ki ga nisi porabil za Boga.

Nobenemu ni čas odmerjen zato, da bi grešil.

Zato, da postane iz tebe modra glava, imaš čas; zato, da bi postal dober kristijan, ga pa nimaš!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Begunj. (Knezoškof dr. Ant. Bonav. Jeglič v svoji rojstni župniji.) (Konec.) — Popoludne ob treh obiskal je Presvitli žensko kaznilnico, kjer je bil nekdanj sam duhovni pastir. Na dvorišču so ga pozdravile častite sestre usmiljenke, ter ga spremljevale po ozaljšanih prostorih v kapelo. Pri vhodu ga je pričakoval č. g. kurat Ivan Cuderman, v kapeli pa je bila zbrana „družina“. To je, žalibog, tista mnogobrojna družina, ki je zavarovana z močnimi zapahi, da se pokori za svoje pregreške. Britko čutilo se polasti srca, ko gleda te reve, zašle na napačna pota. Toda veliko tolažbo so jim vlivale škofove besede. Rekel je med drugim:

„Srečen vsak, kdor izpolnuje voljo božjo; nesrečen pa, kateri jej nasprotuje. Mnogokrat mora občutiti človek kazen že na tem svetu, toda Gospod Bog obrne kazen v srečo. Tudi vé, akoravno v tem kraju, izročene ste dobremu varstvu. Ločene izmed

človeške družbe in brez osebne prostosti imate milost, da trpite tukaj časne kazni. Zadoščenje na tem svetu naj bode zadostilo za večnost, da ondi ne bode treba trpeti."

Solze, katere so brisale iz kalnih očíj mlade devojke in ostarele ženice, bile so priča, da nimajo še vse otrpnjenih src in da so na potu spoznanja in poboljšanja.

Po nagovoru podeli veleč. g. dekan Ivan Novak blagoslov z Najsvetejšim. Sedaj se razvrsti sprevod na domače pokopališče. V dolgi vrsti se pomika par za parom skozi grajski drevored in od tu, na kraj zemeljskega počitka. Ta siva obleka vsem enako prikrojena kaže, da svetna pravica ne pozna razločka med stanom, kakor ga ne pozne pravica božja. Poleg obzidanega čveterokota kleči vsa družina ter gleda na grobe umrlih, ko opravlja vladika molitve za njihove duše.

Proti večeru spremljamo Premilostnega v sosednjo župnijo Breznico. Akoravno je bil to le nenavaden obisk, bil je vendar vsprejem slovesen. Po pozdravu gosp. župnika Tom. Potočnika se Premilostnemu predstavi občinski odbor s požarno brambo. Potem se podamo v cerkev, kjer je vladika pred velikim oltarjem govoril ter dal slednjič blagoslov z Najsvetejšim. Knezoškof ogleda potem šolo, obišče na Zabreznici svojo sestro in svojega bratranca na Selu. Potem počasti brezniškega g. župnika s svojim obiskom ter se vrača v mraku nazaj v Begunje. Po gričih in ravninah gore kresovi in ko pridemo v vas, je vse v svetlobi. Carobna rudeča luč je odsevala zlasti iz zvonikovih lin. Videlo se je, kakor da bi bil ves zvonik v ognju.

Prihodnji dan 4. julija smo praznovali god sv. Urba, patrona begunjske fare. Veleč. g. župnik Ivan Košmelj je prostrano župnijsko cerkev tako krasno prenovil, da jo prištevamo med najlepše na Gorenjskem. Presvetli je imel ob 10 uri slovesno sv. mašo, pri kateri je bila navzoča velika množina vernega ljudstva. Po končanem opravilu se podamo v šolo. Pred ozaljšanim šolskim poslopjem se poklonita knezoškofu g. nadučitelju Zavrl in g. učiteljici Ernesti Oman, v šoli pa ga pozdravi belo oblečena deklica. Potem se prične izpraševanje krščanskega nauka. Glasni in točni odgovor otrok nam je svedočil, da ima mladina v g. župniku tudi izbornega kateheta. Slednjič razveseli knezoškof otroke z govorom tako domačim in poljudnim, da imajo nedolžna otroška očesa ves čas vprti pogled na njega. „Ob mojem času“ — tako so bile nekatere njegove besede — „imeli so v šoli dve knjigi, jedno zlato in jedno črno. V zlati knjigi so bili vpisani dobri otroci, v črni pa zanikrni. Učite se radi, bodite pokorni in pobožni, da ne bode nobeden zapisan v črni knjigi.“

Potem se poda k otrokom, hodi od klopi do klopi, se pomenkuje z mladino, jej deli podobice v spomin svojega prvega obiska v rojstni župniji in izvablja z otročjo šaljivostjo mnogokrat smeh iz nedolžnega mladega lica. Mi odraščeni pa smo si mislili: Glejte prijatelja otročičev po vzgledu ljubega Izveščarja.

Presvetli je obiskal popoldne še svoje sorodnike in znance v Begunjah ter se podal potem k podružnici sv. Lucije. To dobro ljudstvo „pod gorami“ mu je napravilo zopet sijajen vsprejem. Pri povratku v Begunje se je vršil čas slovesa. O kratke ure —

kako hitro ste minule! Še jedenkrat blagoslovi vladika župnijo in potem se pripravlja za odhod. Zopet se glase zvonovi, a zakaj tako žalostno? In vi brhki konjiči, čemu hkrate tako nestrpno in grebete v pesku, kakor bi se Bog ve kam mudilo? Sprejem tako vesel in ločitev tako britka! O pojdi premilostni vladika v varstvu božjem, saj nimaš samo nas, ampak z ljubeznijo objemaš vso škofijo. Ne gledamo več Tvojega jasnega lica, ne slišimo več Tvoje goreče besede, toda nekaj si nam vzel, kar je sedaj Tvoja lastnina. — Naša srca so pri Tebi. P—v—l.

Iz Kozjega na Štajerskem. Blagoslovljenje novega zvona podružne cerkvice sv. Eme.) Dolgo časa smo pričakovali tretji zaželeni zvon za podružno cerkvico sv. Eme. A hvala Bogu in sv. Emi, ravno zdaj se nam je izpolnila naša želja po neumornem trudu našega skrbnega dušnega pastirja č. g. kanonika Janeza Bosinata in na veliki trud naših vrlih cerkvenih očetov g. Mihael Volavšek-a in Anton Novak-a, ki sta se res veliko trudila, da sta nabrala prav lepo svoto denarja, sedaj ob najrevnejšem času, za tretji zaželeni zvon. Zvon je bil dne 7. julija blagoslovljen in krščen od preml. knezoškofa Mihaela v Mariboru. Kum mu je naš starosta, č. g. kanonik Janez Bosina. Dne 9. julija pripeljal nam je novi zvon iz Polčanskega kolodvora naš skrbni ključar g. Miha Volanšek. Ob 1/2 2 uri popoldne je že naznanil grom topiča, da nam je že zaželeni zvon prestopil prag v našo župnijo. Mnogo radovednega katoliškega ljudstva se je zbralo pri tej priložnosti pri kapeli žalostne M. B. na Ključicah nad Kozjem, da vredno in z veliko častjo sprejme novi lepo z venci okrašeni zvon. Ko zagleda ljudstvo zvon, zažene radostni glas: hvala Bogu in sv. Emi, novi zvon že imamo. Sprejeli smo ga prav častljivo na čelu g. kapelan Fr. Muršič, nekoliko nižje pa č. g. kanonik Bosina. Potem se je pa začel pomikati proti Kozjem veličastni sprevod med grmenjem topičev. Vse je hitelo za novim zvonom, staro in mlado. Boga hvaleč, da nam je naklonil že tako dolgo zaželeni neprecenljivi zaklad. V zvoniku župne cerkve se je oglasilo veselo zvoneče petje zvonov, ki so spremljali novi zvon z lepo ubranimi melodijami. Drugi dan, t. j. 10. jul. je bil dan veselja in radosti za celo kozjansko župnijo. Ob 1/2 10. uri se je zbralo mnogobrojno ljudij iz domače in sosednih župnij, da sprejmo novo okrašeni zvon na odločeno mu mesto podružne cerkvice sv. Eme na pokopališču. Pred vozom, na katerem se je peljal zvon, so veselo godli godci. Potem se je potegnil v zvonik in kmalu na to, je že jel vabiti ljudi od vseh strani k veseli svečanosti, ki se je vršila ta dan. Ta dan smo namreč obhajali našo lepo, ali za en teden preloženo Šent-Emsko nedeljo. Pri tej svečanosti so — kar je izredno — sodelovali sledeči gg. župniki: Šent-Peterski, Srenčki, Polski in pa Pilštanski. Naš č. g. kaplan je v svojem lepem govoru razlagal krščansko radodarnost naših župljanov in pomen novega zvona; kajti darovi so se pobirali po celi župniji. Hvala Bogu in dobrim župljanom, zvon torej imamo, zvon, ki nas vabi, naj se spominjamo mrtvih in nas kliče vsaki dan trikrat k molitvi. Zvonu je ime sv. Ema in tehta približno 7 centov, ima dve podobi; ena predstavlja sv. Emo, druga pa sv. družino. Čez vse pa nas je razveselil popolno slovenski napis na zvonu, ki se glasi: „Vlili so me Jan. Dencilna sinovi v Mariboru l. 1898. Ob času č. g. Janeza Bo-

sina.“ Vrli Slovenci, vzemite si to kot vzgled, in ne udajte se, kajti „Slovenci smo!“ Zvon ima krasen glas in spričuje delo strokovnjaških rok. Iskrena hvala našemu dušnemu pastirju preč. g. kanoniku in dekanu Janezu Bosini, ki nam je omislil pred kratkim nov lep križev pot, nove svečnike, novi stolp na župni cerkvi z bakrom krit, pobarvati je dal zvonik podružne cerkvice sv. Eme. Ljubi Bog naj mu in sploh vsem dobrotnikom, obilno povrne! Prihaja mi ob koncu na misel pesnica, ki pravi:

Pozdravljeni bodite kozjanski farmani vsi;
Marija in Ema se Vas veseli!
Za trud in darilo,
Daj Jezus plačilo,
V življenju že zdaj
In tamkaj svet raj!

M. P.

Z Zdolskega holmea pri Kozjem. (Ciril-Metodovi kresovi.) Draga „Danica“! Sprejmi nekoliko vrstic med svoje predalčke o naših kresovih, ki smo jih zažigali slovanskima apostoloma na čast. Verni Slovenci častijo in spoštujejo naša slovanska brata sv. Cirila in Metoda. To gorečo vnemo so pokazali dne 4. julija zvečer pred njunim praznikom. Mnogo kresov se je zažgalo po visocih hribih in gričih, pa tudi po planotah se je dvigal plam na čast prvima apostoloma slovanskih narodov, sv. Cirilu in Metodu. Tako je bilo samo na Zdolskem holmcu v Zdolski dekaniji nad 80 kresov, a drugod jih ni bilo mogoče šteti. Na najvišji gori, kar se jih vidi od tod, je gora Donat poleg Rogatca. Na sredini te gore je švigal proti nebu visoki plamen na čast slovanskima blagovestnikoma. Dozdevalo se je, kakor bi človek zagledal na sinjem oboku neba luč sv. vere, ki sta jo prižgala ravno ob tako vihnih časih, kakor so sedaj, slovanskim narodom. Posebno lepo število kresov je bilo po Pilštanski, Zagorski, Prevorski in Olinški župniji, seveda tudi druge niso zaostale. Pa tudi lepa kozjanska dolina je bila ta večer razsvetljena s kresovi in glas topičev se je razlegal daleč na okrog. Kozjanskim nemčurjem seveda to ni bilo po volji, a kaj si hočejo. Naše slovenske zemlje smo še mi gospodarji, ki sta jo nam priborila naša slovanska apostola sv. Ciril in Metod. Na starem gradu so zakurili velik kres, v zvoniku se je oglasilo veselo pritrkovanje zvonov. Toliko Ciril-Metodovih kresov še nismo videli nikoli, kakor ravno letos, ki je jubilejno leto sv. očeta Leona XIII in našega presvitlega cesarja Frančiška Jožefa I. Z zažiganjem kresov se je pokazalo, da naš narod slovanski ni zadnji na svetu, ampak, da se hoče držati naše ljube domovine in našega presvitlega cesarja. Braniti hoče naš sveti materni jezik, ki nam ga je prav naša sveta katol. cerkev vcepila in ki sta ga učila naša slovanska apostola sv. Ciril in Metod.

Svet Ciril in svet Metod,
Čuvajta slovanski rod!

M. P.

Razgled po svetu.

V Marijino Celje je pater Abel že šestič peljal Dunajčane. Bilo jih je okoli 2500 mož iz vseh stanov in poklicov. Tudi iz Gradca in Linca je došlo mnogo udeležencev. Spovednice so bile polne; skoraj vsi možje so pristopili k mizi Gospodovi. Veliko je bilo

navdušenje, zlasti še, ko je bil priljubljeni p. Abel imenovan častnim meščanom Marijacelejskim

Rim. Sv. oče so kljub slabemu vremenu krepki in zdravi. Vsako jutro se peljejo na sprehod po vatikanskih vrtovih in vsak večer okoli polu 6. ure izprehajajo se dalj časa peš. Kdor more, se rad umakne poletni vročini na hladno albansko pogorje. Tudi sv. oče so si dali napraviti letno hišico na vatikanskem vrtu, a radi neprijaznega vremena je do sedaj še niso rabili. — Brezvestno laško časnikaštvo, ki poroča o nepovoljnem zdravju sv. očeta, so lepo na laž postavili. Obdani od dveh kamornikov in častne vojaške straže, dali so se namreč vozeč fotografovati nekemu ameriškemu fotografu. Po kinematografskem načinu izvrstno napravljena živa slika je povzeta iz 4000 plošč. V kratkem pride na razstavo po evropskih in ameriških mestih. — 3. t. m. dopoldne razglasili so sv. oče dve določbi, ki se tičeta proglašenja blaženim dveh častitljivih služabnikov božjih. Prvi je brat Franc Gizone iz reda sv. Frančiška, druga je Marija Magdalena Martinengo, sestra iz reda kapucink.

Švica. Starokatoliki se probujajo. Srečno so izpazili, da so glavna vez pri katolikih različne družbe. Zato so ustanovili cerkveno pevsko družbo, moško in žensko pomožno društvo, mladeniško, gospejno in deklško društvo. Najbolji očin katoličanom, naj nikar ne omagajo. — V Curihu so obhajali novohusitje božjo službo v češkem jeziku. Liturgijo jim je spisal starokatoliški tako zvani „narodni škof“, vojvoda bernski. Službo božjo so darovali seveda v starokatoliški cerkvi. Sedaj menda resno mislijo na češko „narodno cerkev“, kar ni nič novega. Če skušnja ne laže, ne bo taka narodna cerkva prav nič vznemirjala čeških katoličanov; saj je podobna oteklini, ki zbira telesu škodljive snovi, da jih odvaja iz njega. — Tudi švicarski protestantje se nekaj gibljejo. Neki učitelj je skušal na podlagi 150 podpisov ustanoviti „evangeljsko zvezo“.

Pariz. Pariška cerkev obhajala bo 27. junija žalostno obletnico smrti nadškofa Affreja. Ob ustaji l. 1847 je miril upornike. Nenadoma ga je zadela smrtonosna krogla morilčeva. Kako se je to zgodilo, bila je dolgo uganjka. Sedaj je znano. Pet ustašev zapazi iz bližnje hiše nadškofa Affreja samega. Vadljajo, kedo naj ga ustrelji. Izžrebani pomeri in dobro zadene, a pri priči znori in odnesli so ga v norišnico. — Delavci neke tovarne so večerjali in se kratkočasili s pogovori. Jeden med njimi je v jednomer klet Boga in Mater Božjo. Ko drugi ustanejo, pade on znak in umrje.

V Krefeldu sklicali bodo nemški katoliki 45. občni zbor. Trajal bo od 21. do 25. avgusta. Krefeld je prijazno mesto blizu Kolina z 90.000 prebivalci. Izmen teh jih je nad 70.000 katoličanov.

Bamberg. 6. t. m. je umrl grof Ludovik pl. Froberg. Bil je oče ubogih in središče katoliškega gibanja. Bil je ustanovnik in predsednik Vincencijeve družbe. Obiskoval je najubožnejše koče; osebno je tolažil in pomagal revežem.

V Džibuti ob sueškem prekopu oskrbljujejo francoske usmiljenke bolnišnico. Dobivale so od vlade redno vsakoletno podporo. Pred nekaj leti so jo ustavili in sestre so popolnoma nase navezane. Pred kratkem je prišla tu sem francoska ladija z bolnimi vojaki. Ker je bila večina izmed njih za prevoz nesposobna, prosil je kapitan sestre, naj vza. nejo bol-

nike v oskrbo. Sestre so v taki stiski, da kakor rade, prošnje niso mogle uslišati. Kapitan je moral torej urno odrinuti i. da bolnike čim prej pripelje v Marséj. Že čez nekaj ur so začeli bolniki umirati in izmed 600 bolnih so jih 142 pokopali v morskib valovih! — V Nauterre so zidali sirotišnico. Po načrtu je sezidal stavbeni mojster tudi kapelico. Občinskemu svetu to ni bilo po volji. Zato določi, naj se tu spravlja seno. Ker pa sena ni bilo, spremenili so kapelico v delavnico. A niti te niso rabili. Kaj jim je kazalo drugega, kakor podreti jo — delo prostozidarjev! — Drugače se je zgodilo nekemu učitelju v Pieriku. Sv. razpelo ga je bodlo v oči in je je odstranil iz šole. Toda župan skliče občinski svet in se poda med poukom v šolo ter prisili učitelja, da odkaže Kristusu prejšnje častno mesto. — Srečna Francija, ki zametavaš Boga, dasi čutiš da brez njega biti ne moreš! Komaj verjetno: v Parizu — Budov tempelj! Prosvetljenci, ki se sramujejo in ne marajo klanjati se Kristusu, padajo na povelje budovega učenika na svoj obraz, kličejo: namo budaza! namo budaza! Kako prav ima bl. Klemen Marija Hofbauer, ki pravi: „O koliko morajo verovati oni, ki ne verujejo!“

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec mali srpan (julij) 1898

(Spis potrjen in blagoslovljen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen

Katoličani v Ekvadorju.

b) Posebni nameni:

22.) **Sv. Marija Magdalena.** Duh pokore. Pospeševalci molitvenega apostoljstva. Ženska zavetišča.

23.) **Sv. Apolinar.** Dobri pastirji za izpraznjene škofije in občine. Katoliški posilanci. Važni izpiti.

24.) **Sv. Kristina.** Avstralski misijoni. Dijaki na počitnicah. Posli po g. stilih. Nedožni jetniki.

25.) **Sv. Jakob.** Škofje in mašniški novoposvečenci. Šolsko vprašanje. Posli.

26.) **Sv. Ana.** Društvo sv. družine. Nesrečne matere. Kršč. zakoni.

27.) **Sv. Rudolf in tovariši.** Misijoni po poganskih deželah. Nenedoma umrli in ponesrečeni.

28.) **Sv. Inocenc.** Uboge duše v vicah. Velike težave in zapreke pri onih, ki hočejo prestopiti v katoliško cerkev. Železničarji.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Srca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Srca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Mohorja in Fortunata, naših angeljev, varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, presestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse posasne pregrehe — Postaren mladenič, ki mnogokrat zabrede na napačna pota, je pripročen v molitev, zlasti, da bi se mu neka kočljiva zadeva dobro iztekla, sploh pa, da bi pričel pametnejše in resnejše življenje, kakoršno bi bilo primerno njegovi starosti.

Zahvale:

Bila sem v veliki zadregi radi službe, priporočila sem se Mariji in sv. Jožefu ter obljubila, da objavim uslišanje v »Danici«. Nepričakovano hitro sem dobila dobro službo, za kar bodi izrečena presrečna zahvala Mariji in sv. Jožefu.

Da bi se le vsi, ki so v enakih razmerah, zatekli v molitvi k tem mogočnim priprošnjikom kajti pomoč jim gotovo ne izostane.

V Idriji, 17. julija 1898.

Hvaležna Marijina hči.

Tle so me neznosne skrbi in težave. V tej stiski sem se zatekel k Mariji, materi božji, ter obljubil, da razglasim v »Zgod. Danici«, ako bodem uslišan. Ker se je stvar res dobro iztekla na priprošnjo Marijino, izpolnujem torej prijetno dolžnost. T. T.

* * *

Bila sem v raznih stiskah. Namenila sem se, ako se mi vse dobro izide, očitno izreči zahvalo ljubemu Bogu in prebleženi Devici Mariji v »Zg. Danici«. S temi vrsticami spolnjam obljubo, proseč Boga in Devico Marijo, da bi v prihodnje milostno ohranil mene in druge enakih nadlog. A. S. P—čič.

Listek za raznoterosti.

Franciškanska provincija sv. križa je izvolila pri provincijalnem kapiteljnu dne 20. t. m. pod predstvom vč. g. Krizostoma Lufta, gen. vizitatorja in definitorja, provincijalom vč. g. P. Konšantina Lu serja, kustosom vč. g. P. Placida Fabijanija, definitorjem o.č. PP. Rajnerija Kokalja, Angelika Hribarja, Viljema Vindišarja in Alfonza Furlana.

Duhovniške vesti. Za upravitelja v Gojzdu je imenovan č. g. Anton Kocijančič, kapelan v Vodica; na njega mesto pa prid. gosp. Josip Plantarič, kapelan v Čemšeniku — Č. g. dr. Mihael Opeka je imenovan kapelanom v Moravčah.

† Umrli je v Laškem Trgu dne 19. t. m. preč. gosp. župnik Bogataj. — Svetila mu večna luč!

Prevz. knezoškof dr. Ant. Bonav. Jeglič je posvetil dne 20. t. m. v livarni A. Samasse 14 zvonov.

Novomeško c. kr. višjo gimnazijo je obiskovalo — kakor posnamemo iz doposlanega nam letnega poročila — l. 1898 201 učenec. Od teh je bilo 29 domačinov-meščanov, 158 iz Kranjskega, 9 iz Štajerskega, 2 iz Koroškega, 1 iz Primorja, 2 iz Hrvaškega. Bilo je 197 Slovencev, 3 Nemci in 1 Hrvat, vsi rimo-katoliške vere. Dobilo je I. red z odliko 19, I. red 131, II. red 19, III. red 8 učencev; ponavljavno poskušajo ima 21 učencev. Zavod je imel l. 1897—98 18 učnih močij. —

Ali je obnorel — ali pa ni hudiča. — V velikem okraju B. v Švici vršil se je pred nedavnim misijon, in se ga je udeležilo vse ljudstvo, razven dveh junakov, ki sta zabavljala, kar se je dalo. Najhujši med tema dvema se je očitno bahal: „Čemu take neumnosti? Saj ni Boga in ne hudiča, in pridige so le vzrok, da ljudje obnore.“ Seveda sam ni šel k nobeni pridigi. Nekaj tednov po sv. misijonu preteče, in ta zasmehovalec je bil popolnoma zmešan, in je kričal: „Hudič gre hudič. Ali ga ne vidite, bo me.“ Vse prigovarjanje je bilo zastoj. Mož se je vedno bal, da ne bi ga hudič zgrabil. Od onih, ki so se udeleževali sv. misijona, ni nihče znorel, marveč mir in edinost se je povrnila med nje; krivice so se popravile in naredili so marsikaj dobrega. Zasmehovalec pa trpi v blaznici, in vedno ga še muči nenavadna misel. —

Dobrotni darovi.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Ivan Globelnik, župnik v Polšniku 5 gld — Čast. g. Janez Mikš, vpokojeni župnik v Železnikih 15 gld 50 kr. — Čast. g. Josip Kos, župnik na Selih pri Šumbergu 10 gld. Č. g. Feliks Knižek, župni upravitelj v Preserji 5 gl. — Č. g. Alojzij Železny, kapelan v Šenčurji 3 gld. 80 kr. — G. Urša Vidic 1 gld.

Za kruhe sv. Antona: Iz Škofje Loke T. F. 50 kr.